

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **NET and GAMES a.s.**
sídlem Bednářova 621/29, Brno
zastoupena JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem
sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 525/15, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutím ministra financí ze dne 14. 1. 2016, č. j. MF-1825/2016/2902-1, a č. j. MF-1831/2016/2902-1,

takto:

- I. Věci projednávané Městským soudem v Praze v řízeních sp. zn. 10 Af 17/2016 a 10 Af 18/2016 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 10 Af 17/2016.
- II. Rozhodnutí ministra financí ze dne 14. 1. 2016, č. j. MF-1825/2016/2902-1, a č. j. MF-1831/2016/2902-1, a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16. 1. 2015,

č. j. MF-48902/2012/34-3 a č. j. MF-48901/2012/34-3, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- III.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 30 684 Kč k rukám JUDr. Milana Vašíčka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně je provozovatelkou centrálních loterních systémů na různých místech v České republice. Žalovaný prvostupňovými rozhodnutími změnil dvě rozhodnutí z roku 2009 „*ve znění pozdějších rozhodnutí*“, kterými byl žalobkyni povolen provoz blíže neurčených loterních zařízení, a to tak, že zrušil schválené návštěvní a reklamační řady vztahující se k jednotlivým terminálům, doplnil do povolení podmínku uvést tyto řady do souladu s obecně závaznými vyhláškami obcí omezujícími čas provozu loterií a jiných podobných her, a uložil žalobkyni, aby nové návštěvní řady zaslala nejpozději jeden den před zahájením provozu příslušným správním orgánům. Napadeným rozhodnutím ministra financí byly zamítnuty rozklady žalobkyně proti uvedeným rozhodnutím. Předmětem sporu mezi účastníky je především otázka, zda byl předmět řízení stanoven dostatečně konkrétně.

II. Napadená rozhodnutí

2. Ministr financí v obou napadených rozhodnutích dospěl k závěru, že prvostupňová rozhodnutí žalovaného byla vydána v souladu se zákonem. Předmět řízení byl dle ministra specifikován dostatečně, neboť bylo zřejmé, že účelem změny původních povolení k provozu loterních zařízení je uvést jednotlivé provozní řady do souladu s obecně závaznými vyhláškami obcí omezujícími časy, v nichž mohou být loterie provozovány. K tomuto postupu bylo nutno přistoupit na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13. Přitom sama žalobkyně dle ministra předložila seznamy, z nichž bylo patrné, že si byla vědoma toho, že některá zařízení provozuje v rozporu s obecně závaznými vyhláškami obcí.

3. Dále se ministr vyjádřil k rozkladové námitce, v níž žalobkyně tvrdila, že novelizační zákon č. 300/2011 Sb., jímž bylo do zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných, (dále jen loterní zákon) vloženo ustanovení § 50 odst. 4 umožňující obcím mimo jiné regulovat časy provozování loterií, není aplikovatelné pro nedodržení notificační povinnosti podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 98/34/ES, o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů, (dále jen „směrnice č. 98/34/ES“). Ministr uvedl, že jako správní orgán nemá pravomoc neaplikovat zákon pro rozpor s unijním právem. Současně však odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015 - 170, dle něž by obecně závazná vyhláška obce omezující provoz loterií mohla být aplikována i bez odkazu na § 50 odst. 4 loterního zákona.

III. Žaloby

4. Žalobkyně v obou žalobách namítla, že předmět řízení před žalovaným nebyl dostatečně konkrétně vymezen. Uvedla, že jelikož nebylo jasné, která jí provozovaná zařízení jsou předmětem řízení, nemohla uplatnit žádná relevantní tvrzení. V napadených rozhodnutích nebylo uvedeno, které konkrétní návštěvní řády se ruší a jaké důvody k tomuto rozhodnutí v jednotlivých případech vedly. Argument ministra financí, že si měla žalobkyně předmět řízení sama odvodit ze seznamů zařízení, které předkládala mimo řízení, je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů.

5. Dále žalobkyně setrvala na své argumentaci uvedené již ve správním řízení, že ustanovení loterního zákona, respektive novelizačního zákona č. 300/2011 Sb., použitá v nyní projednávané věci nelze aplikovat, protože se jedná o normy, které nebyly notifikovány v souladu se směrnicí č. 98/34/ES.

IV. Vyjádření žalovaného a repliky žalobkyně

6. Žalovaný ve svých vyjádřeních navrhl, aby soud žaloby zamítl. Uvedl, že změna vydaných povolení k provozu loterních zařízení byla nezbytná v návaznosti na judikaturu Ústavního soudu, která vyžaduje uvedení povolení do souladu s obecně závaznými vyhláškami obcí, jimiž může být omezen čas provozu loterií. Konkrétní zařízení, o které se jednalo, bylo možné nalézt v měněných povoleních, přičemž žalobkyně jako dlouholetá podnikatelka v oboru loterií musela být schopna konkrétní dotčená zařízení identifikovat. Žalovaný též setrval na svém názoru, že absence notifikace aplikovaných ustanovení loterního zákona jako technické normy nemohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

7. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikami, v nichž setrvala na své argumentaci uvedené již v žalobě. Zejména zdůraznila, že v důsledku neurčitě vymezeného předmětu řízení nebylo jasné, zda jsou dotčená zařízení v rozporu s příslušnými obecně závaznými vyhláškami obcí. Dále uvedla, že postupem žalovaného bylo zasaženo do jejího legitimního očekávání ochrany majetku a práva podnikat, a že provoz loterií sám o sobě neznamená žádná rizika pro veřejný pořádek.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání těchto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

9. Žaloby jsou důvodné.

10. Jelikož soud napadená rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a jinou vadu řízení, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. bez jednání.

11. Nejprve je třeba uvést, že napadená rozhodnutí ministra financí obsahují zjevnou chybu v psaní, neboť je na nich jako den jejich vydání uvedeno datum 14. 1. 2015. Ze

správního spisu i z okolností věci však nade vši pochybnost vyplývá, že rozhodnutí byla vydána dne 14. 1. 2016. Tato chyba v psaní nepředstavuje vadu napadených rozhodnutí, která by je činila nepřezkoumatelnými či nezákonnými, a tedy se nejedná o důvod pro jejich zrušení soudem.

12. Napadená rozhodnutí byla vydána v řízeních o změně původních povolení k provozu loterních zařízení podle čl. II bodu 1 věty třetí zákona č. 300/2011 Sb. Uvedeným novelizačním zákonem byl do loterního zákona vložen § 50 odst. 4 loterního zákona, který zakotvil pravomoc obcí obecně závaznou vyhláškou stanovit, ve kterých časech lze na jejím území loterie provozovat. Podle původního čl. II bodu 4 zákona č. 300/2011 Sb. mělo k uvedení jednotlivých povolení do souladu s místními vyhláškami docházet až od 1. 1. 2015.

13. Posledně uvedené ustanovení zakotvující přechodné období však bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13. Ústavní soud dospěl k závěru, že pravomoc obcí obecně závaznými vyhláškami na svém území omezovat provoz loterií vychází přímo z jejího ústavně garantovaného práva na samosprávu, a k výkonu této pravomoci tedy není třeba zákonného zmocnění (body 30 až 32 nálezu). Přechodné období zakotvené čl. II bodem 4 zákona č. 300/2011 Sb. dle Ústavního soudu nesledovalo žádný legitimní cíl, a tedy se jednalo o omezení práva na samosprávu odporující ústavnímu pořádku (bod 44 nálezu). V nálezech ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, bodu 35, a ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, bodu 43, Ústavní soud dospěl k závěru, že jakmile Ministerstvo financí zjistí, že konkrétní povolení k provozu loterie odporuje účinné obecně závazné vyhlášce obce, je povinno vydané povolení zrušit nebo změnit.

14. Pokud by tedy bylo zjištěno, že žalobkyni byla vydána povolení k provozu loterních zařízení, jejichž provozní řády jsou v rozporu s časovými omezeními stanovenými v daném místě obecně závaznou vyhláškou obce, skutečně by bylo namístě vydaná povolení změnit a uložit žalobkyni uvést provozní řády do souladu s příslušnými obecními vyhláškami. Takový postup je však namístě pouze ve vztahu k těm loterním zařízením, která se do rozporu s obecní vyhláškou skutečně dostala. V nyní projednávané věci však žalovaný paušálně rozhodl o zrušení provozních řádů k blíže neurčené množině loterních zařízení, čímž žalobkyni znemožnil uplatnit relevantní námitky k obraně svých práv, a v důsledku též znemožnil soudní přezkum svých rozhodnutí.

15. Předmětem rozhodnutí žalovaného byla loterní zařízení, jejichž provoz byl povolen rozhodnutím „č. j. 34/33390/2009 ze dne 30. dubna 2009, ve znění pozdějších rozhodnutí“ a rozhodnutím „č. j. 34/58868/2009 ze dne 22. září 2009, ve znění pozdějších rozhodnutí“. Takto byl vymezen i předmět řízení na jeho počátku. Samotná skutečnost, že žalovaný vymezil předmět řízení pouze odkazem na vydaná povolení, by nepředstavovala problém, pokud by bylo možné jednoduše identifikovat, kterých konkrétních loterních zařízení se tato povolení týkají. V nyní projednávané věci je však ze správního spisu i obsahu rozhodnutí žalovaného zřejmé, že sám žalovaný neví, kterých konkrétních zařízení

provozovaných žalobkyní se měněná povolení týkala. Původně vydaná povolení totiž byla zřejmě vícekrát měněna. Teoreticky by sice zřejmě bylo možné určit, kterých zařízení se týkaly jednotlivé změny, a v důsledku tedy identifikovat všechna zařízení, jichž se zrušení provozních řádů týkalo, žalovaný to však neučinil. Součástí správního spisu nejsou původní povolení z roku 2009, jejich následné změny, ani žádný seznam zařízení, jichž se řízení týkalo.

16. Vzhledem k tomu, že si žalovaný neujasnil, kterých zařízení se jeho rozhodnutí týkají, nemohl ani vědět, kde jsou tato zařízení provozována. Nevěděl tedy ani, zda jsou tato zařízení provozována v časech odporujících obecně závazným vyhláškám účinným v příslušných obcích. Proto se musel omezit jen na zcela obecnou argumentaci v tom smyslu, že by provozní řády hypoteticky mohly být v rozporu s obecně závaznými vyhláškami obcí, a proto musí dojít k jejich zrušení. Následně mělo být úkolem žalobkyně, aby ona identifikovala, kterých loterních zařízení se napadená rozhodnutí týkají, kde jsou tato zařízení provozována, zda jsou v souladu s obecně závaznými vyhláškami účinnými v jednotlivých obcích, a případně v návaznosti na to změnila provozní řády a oznámila jejich nové znění dotčeným orgánům.

17. Postup žalovaného byl v rozporu s § 46 odst. 1 správního řádu, dle něž musí být v oznámení o zahájení řízení z moci úřední mimo jiné specifikován předmět řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, bodu 54, *„předmět jakéhokoli zahajovaného řízení (a pro zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“*. Žalovaný má sice pravdu, že v projednávané věci nebyla ukládána sankce trestní povahy, a tedy není třeba na vymezení předmětu řízení klást stejně vysoké nároky jako na řízení ve správním trestání. To však ještě neznamená, že lze předmět řízení vymezen zcela neurčitě. I pro netrestní řízení platí, že předmět řízení musí být vymezen natolik určitě, aby účastník řízení věděl, jaká konkrétní povinnost mu může být uložena, a mohl uplatnit přílehlající argumentaci.

18. Předmětem řízení je v nyní projednávané věci nutno rozumět zejména konkrétní loterní zařízení, jichž se řízení týkalo, nikoliv jen obecný cíl uvedení všech provozních řádů do souladu s obecně závaznými vyhláškami obcí. Žalovaný se mýlil, když tvrdil, že mu z výše uvedených nálezů Ústavního soudu vyplývala povinnost zrušit všechny provozní řády provozovaných loterních zařízení, tak aby mohly být uvedeny do souladu s obecními vyhláškami. Například v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10, bodu 43, Ústavní soud jednoznačně uvedl, že ke změně či zrušení původních povolení je žalovaný povinen, *„jakmile ... zjistí kolizi vydaných povolení s obsahem obecně závazných vyhlášek“*. V nyní projednávané věci však žalovaný kolizi vydaných povolení s obsahem obecně závazných vyhlášek nezjistil, neboť ani nevěděl, které vyhlášky jsou na dotčená zařízení aplikovatelné.

19. Nelze přijmout ani argument žalovaného, že žalobkyně předložila blíže nespecifikovaný seznam loterních zařízení, která jsou v rozporu s obecně závaznými

vyhláškami obcí, a tedy jí byl předmět řízení zřejmý. Zaprvé žádný takový seznam nebyl součástí správního spisu. Zadruhé, i kdyby jej žalobkyně skutečně předložila, nelze z toho dovodit, že se právě těchto zařízení týkala řízení vedená žalovaným. Z napadených rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný zrušil schválené provozní řády ke konkrétně neurčenému okruhu loterních zařízení, přičemž byl srozuměn s pravděpodobnou možností, že některá z nich v rozporu s žádnou obecní vyhláškou nebyla. I kdyby tedy žalobkyně věděla, že některá jí provozovaná zařízení obecně závazné vyhlášky porušují, nijak by z toho nevyplývalo, že právě tato zařízení byla předmětem rozhodnutí žalovaného.

20. Lze tedy uzavřít, že žalovaný nevymezil dostatečně jasně předmět správních řízení, která vedl, a tím je zatížil vadou, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pokud žalobkyně nevěděla, kterých zařízení se rozhodnutí žalovaného týkají, nemohla se k předmětu řízení informovaně vyjádřit a hájit svá práva. Navíc se dostala do nepříjemné situace, kdy byly zrušeny provozní řády konkrétně neurčeného okruhu jí provozovaných loterních zařízení, a to aniž by bylo zřejmé, zda tyto provozní řády byly v rozporu s obecně závaznou vyhláškou obce, případně se kterou. Nedostatečné vymezení předmětu řízení tedy představovalo vadu odůvodňující zrušení napadených rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

21. V důsledku uvedené vady byla napadená rozhodnutí také nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Jelikož žalovaný vůbec nevyjasnil, kterých zařízení se jeho rozhodnutí týkají a které obecně závazné vyhlášky případně byly (nebo měly být) vůči těmto zařízením aplikovány, nelze napadená rozhodnutí podrobit přezkumu zákonnosti. Žalobkyně totiž nemohla uplatnit žalobní body, v nichž by případně tvrdila, že zrušené provozní řády obecním vyhláškám neodporovaly, případně že aplikované vyhlášky byly nezákonné. Napadená rozhodnutí byla tedy též zrušena pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

22. Druhý žalobní bod, jímž žalobkyně namítala, že novelizační zákon č. 300/2011 Sb. v její věci neměl být aplikován, protože nebyl notifikován jako technická norma podle směrnice č. 98/34/ES, nebyl důvodný. Jak správně uvedl ministr financí v napadeném rozhodnutí, omezení provozu loterií vyplývající z obecně závazných vyhlášek obcí jsou založena přímo těmito vyhláškami, respektive ústavně garantovaným právem obcí na samosprávu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015 - 170, bodu 23, při aplikaci obecně závazných vyhlášek regulujících provoz loterií vůbec není třeba použít § 50 odst. 4 loterního zákona (který byl do zákona vložen právě novelou č. 300/2011 Sb.), a tedy je lhostejné, zda toto ustanovení podléhalo notifikaci jako technická norma, respektive zda tato notifikace proběhla. V nyní projednávané věci sice žádná konkrétní obecně závazná vyhláška aplikována nebyla, protože žalovaný nedostatečně vymezil předmět řízení. Pokud by však předmět řízení byl dostatečně specifikován a na případ žalobkyně byla aplikována konkrétní obecně závazná

vyhláška obce, bylo by namístě tuto vyhlášku aplikovat bez ohledu na použitelnost § 50 odst. 4 či jakéhokoliv jiného ustanovení loterního zákona.

23. Desátý senát městského soudu je si vědom skutečnosti, že devátý senát v rozsudcích ze dne 30. 1. 2019, č. j. 9 Af 2/2016 - 74, č. j. 9 Af 44/2016 - 57, a č. j. 9 Af 45/2016 - 56, dospěl k odlišnému závěru a žaloby proti obdobným rozhodnutím žalovaného (v rozhodné části) zamítl. Dospěl k závěru, že předmětem řízení jednoznačně bylo uvedení předmětných loterních zařízení do souladu s obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy, „*na jejímž území jsou IVT umístěny*“ (bod 35 všech tří rozsudků devátého senátu). Ve věci nyní projednávané desátým senátem však byla situace jiná, neboť ze správního spisu vůbec nevyplývá, kde byla dotčená loterní zařízení provozována a zda byla v rozporu s obecně závaznou vyhláškou platnou v dané obci. Touto skutkovou odlišností je také odůvodněn rozdíl mezi závěrem devátého a desátého senátu.

24. Devátý senát dále ve třech výše uvedených rozsudcích určil, že části napadených rozhodnutí, jimiž byly zrušeny reklamační řády k dotčeným zařízením, byly nicotné, neboť bylo prokázáno, že k nim žádné reklamační řády nikdy nebyly vydány. I v tomto ohledu se věc nyní projednávaná desátým senátem odlišuje. Jelikož totiž ze správního spisu vůbec nevyplývá, ke kterým konkrétním loterním zařízením se napadená rozhodnutí vztahují, nelze ani zjistit, zda k nim byly vydány reklamační řády, které byly napadenými rozhodnutími zrušeny.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Soud tedy napadená rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. Jelikož zjištěné vady nelze odstranit v řízení o rozkladu, zrušil soud i prvostupňová rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v pokračujícím řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Pokud žalovaný vyhodnotí, že v řízení je namístě pokračovat, bude muset nejprve vyjasnit, kterých konkrétních loterních zařízení se řízení týká, jaké obecně závazné vyhlášky obcí se na tato zařízení vztahují, a zda je třeba provozní řády k dotčeným zařízením uvádět do souladu s obecními vyhláškami. Až poté bude moci případně uložit žalobkyni povinnost uvést provozní řády do souladu s vyhláškami, jejichž porušení bude zjištěno.

26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byla plně úspěšná žalobkyně. Její náklady tvoří jednak zaplacené soudní poplatky za podání dvou žalob ve výši 3 000 Kč, a dále odměna advokáta za šest úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy v řízení o obou žalobách převzetí právního zastoupení, podání návrhu ve věci samé a repliky k vyjádření žalovaného. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč

(6 x 3 100 = 18 600). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (6 x 300 = 1 800). Odměna advokátky tak činí 26 400 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 24 684 Kč. Spolu se soudními poplatky tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 30 684 Kč.

27. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů vynaložených na návrhy na přiznání odkladných účinků žalobám. Jelikož tyto návrhy byly soudem zamítnuty jako nedůvodné, nebyly náklady na ně vynaloženy účelně, a tedy se nejedná o náklady řízení, na jejichž náhradu má žalobkyně v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. června 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu